

bindelse med en nedrustningsoverenskomst var der samstemmende synspunkter mellem Sovjetunionen og NATO-landene, og såfremt der blev disponeret rigtigt ved anvendelsen af disse styrker, kunne de virkelig være nyttige, men erfaringen fra Congo gjorde Sovjetregeringen vagtsom, fordi FN's styrker dér blev brugt nøjagtig på den måde, som han var imod. Det vil naturligvis være vanskeligt at nå til en overenskomst om tilvejebringelsen af en international væbnet styrke, når der ikke er garanti imod, at den anvendes til reaktionære formål imod fredens interesser.

Han foreslog derfor, at FN's eksekutive organ skulle afspejle den faktiske situation i verden i dag. Det skulle ikke konstitueres af én person, men af tre repræsentanter for de stater, der tilhørte de tre hovedgrupper, som indgik i FN, nemlig henholdsvis Vestmagternes militære blokke, de socialistiske stater og de neutrale lande. Med andre ord skulle der oprettes et kollektivt eksekutivt organ, hvorved der ville være garanti for, at FN ikke administreredes til skade for nogle af disse grupper.

Han rejste desuden spørgsmålet om at flytte De Forenede Nationers hovedkvarter fra Amerika og nævnte, at Schweiz eller Østrig ville have bedre muligheder. Såfremt det besluttedes, at hovedkvarteret skulle ligge i Sovjetunionen, kunne han garantere de bedste betingelser for arbejdet.

Et *belgisk svar* i henhold til forretningsordenen blev af udenrigsminister Pierre Wigny givet Ghanas og Sovjetunionens repræsentanter. Udenrigsminister Wigny gjorde opmærksom på, at det var Belgien, som havde ført Congo frem til uafhængighed, og det var absurd at anklage Belgien for begivenheder, som havde fundet sted efter den 30. juni (1960). Belgien havde gjort sig umage for ikke at tage parti, medens de to foregående talere havde vist, hvilken side de var tilhængere af.

„Vi rykkede ind i Congo for at redde livet for mænd, kvinder og børn, som var i fare“, sagde udenrigsministeren, men efter at have frelst disse menneskeliv trak Belgien sine tropper tilbage, og bortset fra drøftelser om forskellige underordnede punkter efterkom Belgien på denne måde sikkerhedsrådets resolutioner.

Et *amerikansk svar* til Sovjetunionen blev givet af USAs faste repræsentant ved FN, James J. Wadsworth. Han udtalte bl. a., at ministerpræsident Khrushchev havde anklaget De Forenede Stater for aggressive handlinger mod Sovjetunionen og havde krævet, at dette spørgsmål straks blev drøftet i plenarmødet. Sikkerhedsrådet havde allerede tilbagevist disse anklager, og Sovjetunionen afviste selv vort tilbud om en upartisk undersøgelse af den umotiverede ødelæggelse af den amerikanske RB-47 flyvemaskine over internationalt farvand. Sovjetunionens anklager var falske, og de var ikke fremsat i god tro, sagde Mr. Wadsworth. De Forenede Stater ville ikke modsætte sig at få sandheden frem for rette udvalgsforum. Han var også imod Sovjetunionens krav om, at spørgsmålene om afrustning og afskaffelse af kolonialisme skulle diskuteres i plenarmødet. Præsident Eisenhower havde den foregående dag gjort det klart, at kolonialisme må ophøre, såvel det 19. århundredes form, som allerede er ved at forsvinde, som det 20. århundredes kommunistiske kolonialisme, der for øjeblikket græsser.

Men værre var det, at den latente krise, som Sovjetunionen skabte ved nylige møder i sikkerhedsrådet og den ekstraordinære generalforsamling, hvor FN havde stået fast og plenarforsamlingen havde endoseret dette standpunkt, nu var skærpet ved direkte angreb fra Sovjetstatens chef på generalsekretærens embede. Sovjetunionen handler her ud fra den filosofi, som vi kunne kalde „hvad vi ikke kan kontrollere, vil vi ødelægge“.

Forinden generaldebatten fortsatte den 26. september, blev ordet givet til *generalsekretæren*, der ikke, som han udtrykte det, på indeværende tidspunkt af debatten ønskede at korrigere fejl og misforståelser angående Congo, hvilket skulle være nødvendigt i betragtning af den udtømmende debat i sikkerhedsrådet og den nyligt afholdte ekstraordinære samling. Såfremt noget sådant blev nødvendigt, var det mere hensigtsmæssigt, at det skete senere. Han ønskede dog, inden debatten fortsatte, over for forsamlingen, under hensyn til de udtalelser, der allerede var blevet fremsat, at understrege, at det problem, man efter hans